

Latviešu tauta un rases izpratne

Nacionālsociālisms nav imperialistiska kustība un tāpēc nevēlas Eiropas tautu sakausāšanu „vienā katlā”. Nacionālsociālisms par politikas pamatu uzskata mērķi nostādīt ne valsti, bet tautu virs citu tautu dzīvības, tēvzemes, tēvvalsts.

Ir mēraukļa, ko piemēro visos šīs kustības izpaudumos. Dievinādams vācu tautu, nacionālsociālisms parāda lielāko cieņu arī citām tautām un to īpatnībām, kā tas neskatāmas reizes apliecināts partijas vadītāju izteikumos.

Par vienu no savas politikas idejām nacionālsociālisms uzstāda to vācu tautas vērtīgo īpatnību saglabāšanu un tālāku izkopšanu, kas slēpjas viņas asinīs kā ziemeļu rases iezīmes. Šīm iezīmēm uz priekšu jāpārādās arvien spilgtāk (Aufzudung). Tas ir garš un grūts ceļš, kas tomēr vairākās paaudzēs nepieciešams, turoties pie eugenikas likumiem. Ievērojot bioloģisko izlasi, turpmāk varēs sasniegt arvien vērtīgākus rezultātus cilvēku sastāva ziņā. „Nicht pflanze dich fort, sondern pflanze dich auf!” tēloja lielais ziemeļu rases filozofs Nietzsche.

Pārliecinājusies par rases tīrības nepieciešamību, vācu tauta izveda bioloģisko nerobežošanas no citām rasēm. Melnās un dzeltenās rases kā baltās rases asiņu maisītājas Eiropā faktiski tikpat kā nekrit svarā. Vienīgais izņēmums ir Francija. Iebiedēta no sava dzīvības spēka zušanas, Francija plaši mērā piešķir pilsonu tiesības arī Ziemeļāfrikas koleniju tautu pārstāvjiem, kas apmetās uz dzīvi Ziemeļfrancijā. Tur redz daudz kafijas krāsas cilvēku ar negroidiem sejas pazīmēm.

Cinīdamās par savu rasi, vācu tauta padūras ar židiem, kas pieder svešai Priekāzijas vai orientālai rasei. Židu tauta uzrāda lielas piemērošanās un markēšanas spējas un ar nodomu cenšas iespieties citās tautās, atsaucoties uz „demokratiju” un „cilvēka tiesībām”, lai tad šīs tautas jo drošāk varētu iznīkt. Lai ietu kurp ledams, žids līdzīgs savu šaubīgo morāli veikalu lietās, patīrību, lausmīgo egoismu un baudas kāri. Pirmā nacionālsociālistiskās revolūcijas jau gandrīz visa Vācijas gara dzīve atradās židu ietekmē. Viņi „prezentēja” vācu literatūru un kā kritiķi paši sev rakstīja glaimojošas atsauksmes. 80 proc. Vācijas teātru direktori bija židi. Kad nu upuris sāka izalidēt viņiem no ķetnām, židi visapkārt aiz robežām sakūra naida ugunis un tā arī izcēlās tagadējais karš. Savus ienaidniekus vajālot, vācu armijas pārņēma pāri robežām un atbrīvoja no židiem arī citas tautas. Tā piepildījās Adolfa Hitler'a vārdi, ka šis karš nozīmēs Eiropas židu bojā eju.

Arī mūs, latviešus, židi apdraudēja gan rasiski, gan saimnieciski un mēs nekad nebūtu, no viņu varas tikusi vaļā, ja uzvarošie vācu karapulki neatsvebinātu mūs. Mūsu asinīs židi savas asinis bija paspējuši ieludināt tikai mazā mērā, jo latviešu tautas veselīgais instinkts, kas mūsu tautu tūkstotiem gadu pasargāja no iznīcības, kaut arī zemei pastāvīgi pāri gājušas kara vētras un šeit krustojušies lielu

tautu celi, plašam karā un mēris mūsu tautas dzīvības koku bieži cirtis gandrīz līdz saknei — tas neļāva arī sajaukties ar židiem, kuru būtiskās īpašības latviešu raksturem organiski pretīgas.

Tomēr, iemantojot demokrātijas laiku morāles pagrimšanu un dziņu pēc lētām sensācijām, židi sāka arvien nekautrīgāk klauvēt pie mūsu kultūras dzīves pakaidurvīm, pēc tam, kad bija jau nodrošinājuši saimniecisko varu. Pirmā pasaules kara beigās no Krievijas ieplūdušie židi ar dažādām spekulācijām bija dabūjuši īpašumā lielu daļu mūsu galvas pilsētas namu. Viņu ģimenēm piederēja lielākās eksporta un importa sabiedrības, piem., koktirdniecībā, manufaktūras tirdzniecībā, lielākās rūpniecības nozares (tekstilrūpniecība, finieņu rūpniecība), starptautisko židu rokās atradās mūsu privātās bankas u. t. t. Ar savas uzdaļves āriskīgiem piemēriem tie bojāja mūsu jaunatnes tikumus. Savas preses orgānos tie pirmoreiz Latvijas presē

sāka kultivēt vieglās «sensācijas» tipu. Un tad viņu ārmērās dzīvojošie «bocheri» sāka piedāvāt arī latviešu avīzēm par korespondentiem. Kāds iedevājs, no kura redakcijas vēlāk nāca «Latvijas PSR» valdība, arī pieņēma savā dienestā šos Arenētamus, Raskajus u. t. t. Kad Viņē židiem palika par karstu, Rīgā uzpeldēja rabīns Mārtiņš Rātsprechers un sāka uzstāties kā latviešu mākslas un folkloras kritiķis. Un tad židi domāja, ka pienācis laiks iekarot latviešu skatuvi. Kādu Dōllijas Mīnces lugu un kādu Levina pārstrādājumu, kuŗos gan nekā nebija, izņemot vieglu čalošanu un lētus efektus, uzveda Dailes teātris. Līepājas advokāts Persijs Franks jau agrāk bija rakstījis latviešu presē kā «kritiķis» imitējot Berlīnes «Tageblatt» demokrātisko laiku līdzstrādnieku, savu rases brāli Kerru.

Pilnīgā latviešu mākslas židiskošana iesākās bolševiku laikā. Neskaitot Maskavas «viesus», Rīgas operā sāka dziedāt kā solisti Jēkabs Joffe un Haims

Selkāns, bet laicrasti un vācu grāmatu apgāda redakcijās sasedz ar židi. Saimnieciskās nozāres vēl vairāk pārņēma židu valdīšanā un pavisam savā varā tie pārņēma administrāciju ar «valsts drošības tautas komisāru» Sustīnu priekšgalā.

Tegad nu to visu atceramies tikai kā murgu. Līdz ar lielinieku varu pazuda šīs varas sagatavotāji, autori un balstītāji — židi. Svešu rasu briesmas mums vairs nedraud. Vēl paliek pāri uzdevums — saglabāt un izkopt mūsu pašu tautas vērtīgās īpašības. Latviešu valoda pieder pie indogermāņu tautu celma un pēc valodnieku liecībām mēs ilgi esam mituši šo tautu pirmdzimtenē. Tādēļ esam saglabājuši Eiropas rasu vērtīgākās īpašības, kas pieder tā sauktai ziemeļu rasei. Mūsu tautas raksturā ir godprātība, čaklums, varonība, estētiska apdāvinātība un inteliģence. Pēc ievērojamu vācu sabiedrisko darbinieku liecības, latviešu tauta ar savām rasiskajām īpašībām pilnīgi pielīdzināma vācu tautai.

Mūsu tautai šīs ir laba daļa Austrumeiropas rases īpašības, bet neiemīt nekā no slaviskā pārvāka un pasivitātes, kas raksturo, piemēram, krievu tautu, jo slaviešu rasei īpašības noleikti dominē. Mūsu tautas garām ir iesimta zināma tikumiska demokrātisms, kāds slēdziens izriet no tautas dziesmu atturīgā un krāšņā stila un viņu lietotiem epitētiem, kuŗos sevišķi bieži parādās baltā un zelta krāsa.

Latviešu tautas vājums — viņas samērā mazā dzimstība. Dienā, tautu dzīvē par gaduimādiem uzvar ne vērtīgās, cēlās gara īpašības, bet vienkārši fizioloģiskā vairošanās spēja. Mēs gan aizrādījām, ka latviešu tauta vēstures negaisos pierādījusi lielu sīkstumu un izturību. Bet tas notika īslaik, kad tautas dzimstība bija ražena, daudz augstāka nekā tagad. Mūsar vienbērnu un divbērnu sistēma nozīmē neglābjamu tautas samazināšanos nākotnē, jo statistiski izrēķinājuši, ka ģimenē nepieciešami 3,7 bērni, lai tauta dabīgi augtu un varētu sacensties ar citām tautām. Citādi mazvērtīgāks, bet auglīgāks tautas mūs nemēks ar visu mūsu aristokrātismu. Lai rastos pārgrozība, tad jāatmet materiālistiskie un individuālistiskie vieglas dzīves ideāli un katram tēvam un mātei jāapzinās savs pienākums tautas priekšā. Kara laiku grūtības nedrīkst radīt robu mūsu tautas nākotnes ceļā.

Otrs svarīgs jautājums — jūgādā per rases vērtīgo īpašību saglabāšanu individuālās eugenikas ceļā. Piemums precējās līdz šim vairāk vai nu mīlestībai vai mantas dēļ, bet retais paaugstinājās par savas izredzētās dzimtē dominējošām fizioloģiskām un garīgām īpašībām, vai otrādi. Te redzam, cik liela nozīme senām tradīcijām, pēc kuŗām ligavas pāra vecāki ar savu pieredzi asināto prātu paši novērtēja otras dzimtas piemērotību laulībām. Demokrātija, nostādot laulību par individuālu aktu, kas atkarīgs tikai no pašiem laulības kandidātiem, nodarījusi daudz posta. Jāpiezīmē tomēr, ka arī mūsu vecākajā paaudzē nav pietiekošas izpratnes par rases higiēnu. Ir pat veseli pagasti uz laukiem, kas iegrimuši dzeršanas postā. Je Vācijā smagu alkoholismu pieņem par iespējamu pamatu sterilizācijai, tad varam secināt, cik baigu mantojumu alkoholiķi nodod saviem bērniem.

Tāpat rakstura izveidošanu pozitīvā virzienā uz laukiem gandrīz nemaz nevērtē, kaut gan tas nepieciešams, lai tauta veidotos uz augšu. Turpmāk tam jābūt citādi!

O. L.

Skolēnu talcīnieku pirmā maiņa atgriezusies

Rīgā atgriezusies pirmā skolēnu talcīnieku grupa, kas bija izbraukusi laukos uz cukurbiešu sējumu apkopšanu. Tādā kārtā viņi pierādīja savu gatavību iekļauties lielajā darba talkā, no kuŗas neviens tagad nedrīkst atraucēties, upurējot daļu personīgo interešu vispārības labā. Atbraukušo vietā stājusies jauna maiņa.